

Wicca

První zasvěcení

Jakub Achrer

„Zahrada“

VOLVOX GLOBATOR

Wicca

Proní zasvěcení

Jakub Ahrer
„Zahrada“

VOLVOX GLOBATOR
2005

Wicca

První zasvěcení

Jakub Achrer
„Zahrada“

Copyright © Jakub Achrer, 2005

ISBN 978-80-7511-143-2

Vydalo nakladatelství & vydavatelství

Volvox Globator

Štítného 17, 130 00 Praha 3-Žižkov

<http://www.volvox.cz> jako 703. publikaci

Foto na obálce Týnka

Odpovědná redaktorka Tereza Houšková

Elektronickou knihu připravil purehtml.cz

Vydání první Praha 2005

Adresa knihkupectví

VOLVOX GLOBATOR: Štítného 16, Praha 3

Věnováno Karen,
Wernerovi
a všem dobrým čarodějům a čarodějnicím Boiohaema

*A ty, kdo zamýšlíš mě hledat,
věz, že tvé hledání a tvoje touha
se nenaplní, dokud nepoznáš tajemství,
že nenajdeš-li v sobě to, co hledáš,
nikdy to mimo sebe nenajdeš.
Neboť věz, že já jsem s tebou od počátku
a že já jsem i to, čeho dosáhneš
na samém konci své touhy.*

Úvod

Úvod ke knize

Kniha První zasvěcení, kterou právě otevíráte, je rozdělena do tří oddělených částí. První část, kterou právě čtete, je částí úvodní. Zde se budeme věnovat základnímu vymezení některých pojmů a všeobecnému úvodu do pohanských kultů. Dozvíme se něco o znovuzrozených pohanských tradicích v Evropě, něco málo o čarodějnictví a také o tom, kde přesně se v těchto pojmech nachází Wicca.

Druhá část této knihy je částí hlavní a jmenuje se „První zasvěcení“. Jedná se o vyprávění na pomezí beletrie a řekněme odborného výkladu, které kopíruje skutečný příběh, jenž se odehrál v letech 2003 a 2004. Vyprávění má pět hlavních kapitol a je osobní zkušeností se zasvěcovacím procesem Wiccy a z velké části se jedná o čistou impresi. Zároveň je nit příběhu proložena některými základními materiály a faktickými základy wiccanského učení.

Třetí část knihy obsahuje doplňkové materiály určené primárně pro samostatně praktikující čaroděje nebo eklektické skupiny. Najdete zde například originál Runy čarodějů, pojednání o magii, o vztahu čarodějnictví s přírodou a další zajímavé materiály.

Vybrané pasáže této knihy jsou psány kurzívou. Taková místa jsou doslovnými nebo téměř doslovnými citacemi z Knihy stínů. Kniha stínů je jakýmsi ústředním grimoárem tradice Wicca, který se předává z generace na generaci, a některé jeho pozměněné či neúplné verze jsou dokonce veřejně přístupné. Jako celek se jedná o materiál neveřejný, lépe řečeno tajný. Některé texty použité v této knize pocházejí z české verze Knihy stínů, a jsou-li psány kurzívou, je zcela nepřijatelné je kopírovat či používat kdekoli jinde v jiných souvislostech. Mají-li být citovány, pak jedině s odkazem na tuto knihu a zásadně tak, aby bylo zřejmé, že se jedná o dědictví tradice Wicca.

Kniha jako celek je určena spíše lidem, kteří již o čarodějnictví něco

málo vědí, a počítá alespoň s minimální znalostí tématu. Na druhou stranu obsahuje také velmi cenný materiál, ze kterého mohou těžit i úplní začátečníci. Tolik na úvod ke knize. Nyní se podívejme na to, o čem vlastně budeme vyprávět.

Pár slov o pohanství

Ještě dříve než začneme vyprávět příběhy, měli bychom se dohodnout, jak budeme používat některé pojmy, abychom si navzájem rozuměli. Začneme pohanstvím. Je zřejmé, že v moderní společnosti se toto slovo používá různě. Pomineme způsob, kterým je používají někteří křesťanští fundamentalisté, tedy jako označení vyznavačů jiných náboženství včetně materialismu. Pro nás bude toto slovo znamenat jakékoliv staroevropské přírodní náboženství, které se vyvinulo přirozenou cestou. Pohanských tradic se stále vyskytuje celá řada. Ve staré Evropě kdysi existovaly různé kmeny a národy, které měly vlastní bohy a vlastní systémy esoterních nauk. S násilnou christianizací evropského obyvatelstva tato učení zanikala, nebo byla přizpůsobována novým pořádkům, podobně jako se to dělo o několik století později v Severní a Jižní Americe, Austrálii a Africe.

Pokud však budeme pečlivě hledat, zjistíme, že Evropa svou starou moudrost a duchovní tradici nezapomněla, stejně jako je tomu u ostatních oblastí, kde původní tradice musely nebo musí bojovat o přežití s monoteistickým mocenským aparátem. Náboženství našich dávných předků je jako podzemní řeka, která se v krajině historie jen ztrácí našemu zraku, aby se na jiném místě zase vynořila. Na konci dvacátého století dochází k ožívování starého duchovna ve většině zemí světa, a to ve skutečně nezanedbatelném měřítku. Celému tomuto fenoménu zjednodušeně říkáme znovuzrození pohanství.

Tu a tam se můžete setkat s pojmem tzv. „novopohanství“. Toto označení já osobně považuji za přinejmenším nepřesné, lépe řečeno nevhodné. Když si uvědomíme, že navazujeme na prastarou evropskou tradici, těžko budeme pro takový výraz hledat nějaké opodstatněné

důvody. Zdá se, že předponu „ново“ či „neo“ preferují zejména lidé, kteří se s fenoménem znovuzrození pohanství setkávají, abych tak řekl, zvenčí. Používání těchto předpon je ovšem zavádějící v tom smyslu, že vyvolává dojem určité diskontinuity pohanské tradice. Vezmeme-li například v úvahu staroevropský šamanismus, těžko můžeme moderní následovníky této tradice nazývat „neošamany“. Moderním hinduistům asi nebudeme říkat „neohinduisté“ a současné příslušníky křesťanského vyznání nemůžeme nazývat „novokřesťany“. „Novopohanství“ je z několika hledisek nesmyslným pojmem, ke kterému se již nebudeme vracet. Nepatří do této knihy a já doufám, že se postupně přestane užívat úplně.

Jak již možná tušíte, pohanství v celé své šíři je jednou velikou náboženskou skupinou, do níž patří všechny staroevropské přírodní tradice. Z nejznámějších bych uvedl starogermánské náboženství ásatrú, evropský šamanismus, keltský druidismus, náboženství starých Slovanů (tzv. jazyčnictví), tradici Isis, dianickou tradici, čarodějnictví a konečně také tradici Wicca.

Zmatky okolo čarodějnictví

Podíváme-li se blíže na pojem čarodějnictví, opět zjistíme, že s ním různí lidé zachází všelijak. U tohoto tématu bych se rád zastavil poněkud blíže, neboť mi připadá neobyčejně zajímavé, a zvláště ve vztahu s českým jazykem mě určitým způsobem fascinuje. V dalším vyprávění se bude navíc objevovat velmi často, a proto si o něm musíme něco povědět, aby bylo jasné, co se tímto pojmem myslí.

Lidé, kteří vstoupí do wiccanského kněžstva, jsou totiž současně zasvěcení jako čarodějnice. Určitou zajímavou jazykovou hříčkou je skutečnost, že v Anglii, kde moderní současná Wicca vznikla, je slovo „witch“ použitelné jak pro muže, tak i pro ženy. Jeho český ekvivalent „čarodějnice“ s sebou přináší jistá nejen jazyková úskalí. Během mého vyprávění si můžete všimnout, že si s tímto pojmem příliš nelámu hlavu. Někde mluvím o čarodějnicích, a myslím tím i muže. Někde

hovořím o čarodějích, ale zahrnuji do tohoto pojmu také ženy. Jediným důvodem je slohová rozmanitost, proto vězte, že v této knize jsou oba pojmy naprosto identické.

Čarodějnice praktikují nauku, která bývá známa jako Umění, nebo Magické řemeslo, a tradici moudrosti a prastarých lidových znalostí. Slovo čarodějnice nebo čarodějnictví skýtá další nepříjemné aspekty, neboť s sebou přináší spoustu negativních odkazů. Když poznáme, jaký strach toto slovo vyvolává v myslích mnoha obyčejných lidí, a pročítáme-li výstřelky křesťanských fundamentalistů či bulvární tisk, kteří soustavně staví čarodějnictví na roveň černé magii, můžeme podlehnout pokušení tento termín kategoricky odmítat. Ve skutečnosti ale většina čarodějnic soudí, že bychom tím vlastně uráželi a znevažovali naše předky, kteří zemřeli pro svou víru (ať už mečem nebo na hranici) během násilného pokřesťanštění Evropy.

Zvláště v Čechách je se slovy čarodějnictví a čarodějnice spojeno i pár dalších zajímavých nedorozumění a vyznat se v jejich konkrétních použití a nuancích je někdy složité. Na druhou stranu může být objevování některých zajímavých kontextů, ve kterých se toto slovo objevuje, neobyčejně zábavné a plné překvapení všeho druhu.

Dalším důležitým faktem je, že Wicca a čarodějnictví není totéž. Čarodějnických tradic existuje mnoho (Kromě Wiccy také dianická, Reclaiming, keltská, a další.). Wicca je velmi specifická pohanská škola, která v celosvětovém měřítku funguje v pohanské společnosti podobným způsobem, jako za starých časů pracovala kasta kněžstva. Za většinou pohanských aktivit, včetně například nejznámější pohanské organizace jménem Pagan Federation (Pohanská federace), stojí právě Wicca a byli to rovněž wiccani, kdo napsal t.y nejlepší knihy o čarodějnictví; pokud mě paměť neklame, snad jen s výjimkou Scotta Cunninghama. Určitým pozoruhodným rysem je navíc skutečnost, že wiccani se v Evropě navzájem většinou znají a pravidelně se stýkají, což se obvykle o ostatních početnějších pohanských skupinách říci nedá.

Určitým zajímavým úskalím při používání pojmu čarodějnictví, na

kteře můžeme narazit, je skutečnost, že „čarodějnice“ si říká kdejaká kartářka nebo jen osoba se zájmem o astrologii, numerologii, léčitelství či jiné zajímavé esoterní nauky. Není to samozřejmě pravidlo, ovšem stává se to natolik často, že je dobré si do budoucna pamatovat, že když o sobě nějaká žena řekne „Já jsem taková čarodějnice,“ je dobré napřed opatrně zjistit, co tím vlastně myslí. Do té doby není zcela na místě se zeptat, jaké používá živlové korespondence, od které čtvrti vysvětluje kruh, na oblíbená jména bohů a bohyň nebo na to, zda při rituálech preferuje nebeské odění.

Dále také víme, že existují osoby, které skutečně magii praktikují, vyznají se ve věštách a bylinkách, ale zároveň se nezabývají pohanským či jakýmkoliv jiným náboženským kontextem svého počínání. Také toto bývá nazýváno čarodějnictvím, i když je to jen část velkého celku. Další podskupinou na hranici dezinterpretace pojmu „čarodějnice“ jsou pak ženy, které ovládají nějakou diagnostickou nebo léčitelskou metodu a věnují se jí profesionálně. Takových lidí je pochopitelně spousta a někteří z nich (stává se to téměř výhradně u žen) vsadili na okultní image. Takové čarodějnice obvykle poznáte podle toho, že nosí spousta make-upu a stříbrných šperků, nosí zásadně černé oblečení a mají dlouhé, výrazně lakované nehty. Vzhledem k tomu, že k nám informace z Evropy proudí poměrně pomalu, mnoho lidí se domnívá, že právě toto je *ono*.

A pokud si vzpomenete na vynikající knihy Carlose Castane-dy a na některé další neméně zajímavé tituly na podobná témata, zjistíte, že i ty někdy operují s pojmem čarodějnictví, což způsobuje nedorozumění zejména při výběru literatury.

Toto tedy byla z našeho pohledu mylná použití pojmu čarodějnictví, která jsou samozřejmě naprosto neškodná a není potřeba jim věnovat mnoho pozornosti. Snad jen s výjimkou zmiňovaných knih Carlose Castanedy a jeho žáků (např. Victora Saneheze), které rozhodně stojí za zmínku jako doporučená četba, ačkoliv s Wiccou souvisejí jen okrajově.

Existují ještě dvě další častá zneužití tohoto pojmu, na která je nutné

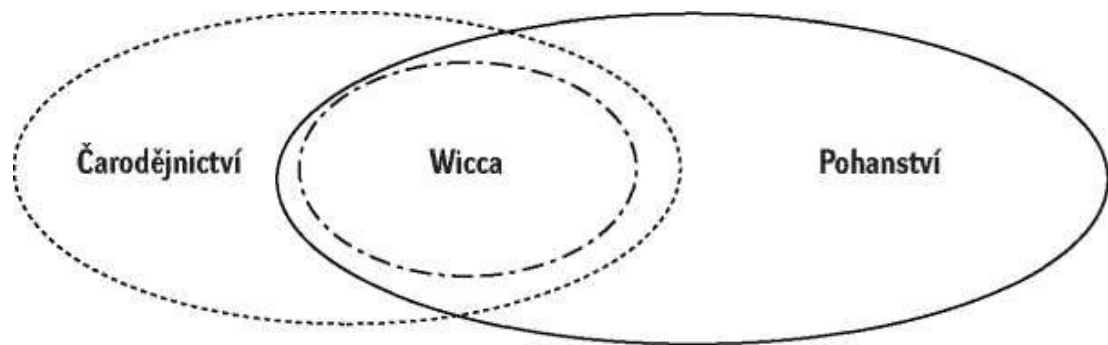
upozornit, protože jsou již trochu vážnější. Tím méně závažným je samozřejmě označení „čarodějnictví“ pocházející ze středověku, za které jsou zodpovědní tehdejší duchovní. V určité formě přežilo toto označení až do současnosti jako označení nečistých sexuálních praktik, očarovávání lidí, souložení se zvířaty a plivání do tváře Krista. Nevím, jestli někdy lidé s podobným psychopatologickým chováním existovali, ale osobně bych dal přednost slovu „satanisté“, neboť „čarodějnice“ jsou skutečně příslušníci náboženství, kteří se nikdy proti křesťanství nestavěli a vždy se snažili dbát etických zákonů.

S nej nebezpečnějším zneužitím slova „čarodějnice“ jsem se setkal v knihách o černé magii a satanistickém kultu. V některých příručkách je operatér negativních praktik nazýván čarodějem nebo čarodějnicí, což je dýka do zad všem vyznavačům Starého náboženství. Praktikování magie za účelem manipulace jiných lidí, či dokonce za účelem poškození jiného člověka, je pro nás wiccany nepochopitelná, stejně jako jednání špičkového chirurga, který by své umění a nástroje používal pouze k tomu, aby zabíjel nebo znetvořoval lidi. Jistě že je jednodušší někoho skalpelem podříznout, než mu vyoperovat zanícený appendix. Bohužel panuje všeobecné přesvědčení, že čarodějnictví je právě takové jednání. To je neobyčejně tragický omyl a při současném informačním zmatku je toto scestné užívání pojmu „čarodějnice“ v příručkách negativní magie velmi politováníhodné.

Po únavném výčtu se konečně dostáváme k tomu, co skutečně znamená slovo „čarodějnictví“, „umění“ nebo také „řemeslo“ (z angl. „Graft“) v kontextu západní mystické tradice. Tento pojem je velmi obsáhlý, podobně jako termín „pohanství“. Znamená ale něco jiného. Základním poznatkem, který musíme mít na paměti, je fakt, že ne všechny čarodějnice jsou pohané. V nejširším významu slova jsou čarodějnicemi všichni lidé (podotýkám, že do významu tohoto slova zahrnuji i mužské vyznavače včetně vlastní osoby), kteří praktikují jednoduchou přírodní nebo sympatetickou magii. Přístup čarodějnictví k magii se značně liší od přístupu okultní magické praxe, která klade silnější důraz na teorii a má v mnoha ohledech „vědečtější“ a exaktnější

přístup k magickým operacím a obřadům. Existují tedy čarodějnice (sám jich několik znám), které jen uctívají nepojmenovatelnou sílu v přírodě, provádějí jednoduchá kouzla, vykládají taroty a nic víc nepotřebují. Neprovádějí náboženské rituály a nepovažují se za pohany. Dále existuje celá škála lidí, kteří se věnují těmto činnostem ve stejné míře a při tom jsou řekněme křesťané nebo třeba i buddhisté. Také oni praktikují čarodějnictví, ale pouze jakožto disciplínu s konkrétním účelem.

Existují rovněž čarodějnice (a zejména v západní Evropě a USA je jich hodně), které provozují náboženské obřady v pohanském kontextu a jejich tradice je té wiccanské velmi podobná. Jedná se často, nikoli však nezbytně, o různé rodinné zasvěcující linie. Velká skupina lidí volí eklektickou cestu, která se nepoutá k žádným konkrétním tradicím a je postavena na čistě individuální bázi. Do této skupiny mohou patřit také někteří pohané, kteří tíhnou k některé z etnických podob Starého náboženství (např. keltské pohanství, ásatrú nebo slovanská víra), ale jejich praxe vychází z čarodějnického základu. Praktikují jednoduchou magii, své bohy uctívají v tradičním čarodějnickém kruhu a používají rituální formy velmi podobné např. těm wiccanským. Na samý závěr je třeba upozornit i na skutečnost, že existují pohané, kteří nikdy žádné rituály, magii ani čarodějnictví nepraktikovali, nebo tyto disciplíny zcela odmítají. Opět se jedná o velmi početnou skupinu a je třeba mít na paměti, že svou cestu si zvolili zcela svobodně a nemá žádný smysl jim jakoukoliv rituální praxi vnucovat. Jejich volba je to tiž stejně dobrá jako volba stát se čarodějem.

Wicca v několika větách

Kde v tomto podivném zmatení pojmů stojí Wicca? Co vlastně tento pojem znamená? Slovo Wicca není příliš známé a oproti výše jmenovaným je velmi chudé na zneužívání a zmatky všeho druhu. Mezi čarodějnictvím a Wiccou ale nelze udělat rovnítko. Totiž ne každá čarodějnice je wiccan a ne každá čarodějnice je pohan. Aby to znělo ještě složitěji, ne každý pohan je wiccan. Zároveň se ale můžeme spolehnout, že každý wiccan je pohanem a zároveň praktikuje čarodějnictví. Jste už dokonale zmatení? Podívejte se ještě jednou na obrázek 1., který to ukazuje naprosto zřetelně.

Wicca se nazývá „Starým náboženstvím“, neboť je založená na náboženské praxi našich pohanských předků. Uctívá Boha a Bohyni jakožto základní symboly, jež se ukrývají v hlubinách lidské mysli. Jejich starobylost a univerzalita jim dává ten druh síly, kterou budou moderní bohové vždy postrádat. Wicca v žádném případě není uctívání d'ábla, jak tvrdí někteří senzacechtiví novináři a jiní méně informovaní lidé. Je to uctívání dvou nejstarších forem božstva – Velké bohyně a jejího partnera, kterým je Rohatý bůh.

Staré náboženství vnímá božskou sílu jako Jednu sílu, ve které ale můžeme zároveň vidět zřejmou dualitu, resp. polaritu. Božský princip totiž znamená energii, a energie je pohybem a změnou. Tam, kde je pohyb a změna, je také aktivní a pasivní princip, příliv a odliv. Proto pohlížíme na tvůrčí sílu jako na polaritu muže a ženy, Boha a Bohyně.

Různé coveny (organizované skupiny čarodějnic o maximálním počtu třinácti členů) a tradice kladou na Boha a Bohyni různý důraz, ale všichni společně věří, že pro celistvý obraz tvořivé síly je nezbytné vnímat oba její aspekty – jak mužský, tak ženský.

Bohyně je často zobrazována a uctívána ve svých třech aspektech: Panna, Matka a Stařena. Tyto aspekty jsou spojovány se třemi fázemi Měsíce; a sice s přibývajícím, s úplňkem a konečně s Měsícem ubývajícím. Bohyně je známa pod mnoha jmény. Nejčastěji je uctívána jako Aradia, Arianrhod, Brigid, Cer-ridwen, Diana, Freya, Frigg, Hekaté, Mokoš nebo Deméter, ale za všemi jejími tvářemi nacházíme podstatu ženského principu stvoření. Bohyni, která je tajemná a stále stejná a přitom stále se měnící.

Wiccanské a pohanské tradice jsou jediná evropská náboženství uctívající Bohyni. A přitom jsou bohové ztělesněním našich ideálů, ke kterým směřujeme. Chceme-li tedy využít náš lidský potenciál v jeho úplnosti, je nezbytné uctívat jak mužský, tak i ženský aspekt božské síly. Mnoho žen dnes naslouchá vnitřnímu duchovnímu volání a hledá vstup do křesťanského kněžstva, což se často ukazuje jako poněkud složité. Jakou roli asi může hrát žena v patriarchálním náboženství, které jí odepírá titul kněžky? Orientace Wiccy směrem k Bohyni je ale neméně důležitá i pro muže. Pokud hledá muž svou vnitřní celistvost, měl by praktikovat náboženství uznávající jeho vnitřní ženu, která jej povede vstříc jeho duchovnímu poslání. Dokud zůstává vnitřní žena potlačenou stránkou osobnosti, neprojevuje se nesmírně bohatá část lidského potenciálu, která je v mužské psychice obsažená, což zároveň negativně ovlivňuje vzorce chování.

Tato skutečnost nikterak nesnižuje důležitost Rohatého boha, neboť v jeho obraze je ukryt, klíč k porozumění lidské přirozenosti. Toto prastaré božstvo, jež je zároveň zvířetem, člověkem i Bohem, symbolizuje cíl, ke kterému bychom měli jakožto lidstvo směřovat. Zosobňuje tři aspekty naší přirozenosti integrované v jeden harmonický celek. Stejně jako Bohyně je i Bůh uctíván pod mnoha jmény, např. Cernunnos, Hern, Karnayna, Odin, Perun, Veles nebo

Wotan. Obraz Rohatého boha obsahuje podstatu lidské dokonalosti. Není obyvatelem nějaké bezpodstatné a vzdálené nebeské říše. Spočívá v těsném sepětí se světem přírody, ale jeho rohy jsou znakem božství, neboť jsou namířeny ke hvězdám.

Wicca není náboženství, které aktivně vyhledává nové členy. Těm, kteří si ji přejí najít, poskytuje nenápadné ukazatele směru, aniž by se nabízela masám jako esoterní duchovní nauka. Je to cesta a duchovní disciplína, která rozhodně není pro každého. Je určená výrazně menšinovému okruhu lidí, ačkoliv je třeba přiznat, že se tento „menšinový okruh lidí“ rok od roku zvětšuje neustále narůstajícím tempem. Hlavním důvodem je pravděpodobně status jejich přívrženců, kterým se výrazně liší od ostatních náboženství. Wicca nenabízí vstup do velké neurčité skupiny následovníků, ale zasvěcení do kněžstva živoucích mystérií. Co to znamená? Cesta, po které kráčí vyznavači Wiccy, je na každém kroku lemována pomyslnými značkami a nápisy: Poznej sám sebe! Právě toto je jeden z nejdůležitějších cílů této tradice. Mystická náboženství pohanského světa byly systémy, v nichž zasvěcování poznávali pravou přirozenost reality, jakož i přirozenost svého vlastního já. Wicca zahrnuje poznání toho, kdo a co vlastně ve skutečnosti jsme, a konfrontaci s touto skutečností. Tomu, kdo je vystaven působení učení, rituálů a symbolů, se otevírají dveře vnímání a okna jeho duše se pročišťují a zjasňují.

Wicca vlastně nabízí totéž co ostatní náboženství. Životní filozofii, smysl lidského bytí ve vesmíru a pochopení našich vztahů s rostlinnou i živočišnou říší, s naší planetou a naším domovem. Obsahuje formy uctívání a náboženské praxe, jimiž se můžeme podílet na tajemstvích životní síly, a naplňuje naši potřebu sdílet tyto aktivity s ostatními lidskými bytostmi.

Lidé přicházejí ke Starému náboženství z mnoha důvodů. Někteří hledají prastarou víru v Boha a Bohyni. Bohové k nim mohli promluvit skrze jejich snové vize, nebo navštívili silná posvátná místa, případně si něco přečetli o pohanských božstvech a cítí, že cesta moudrých je i jejich cestou. Hledají pohanské mystické tradice jednak proto, aby